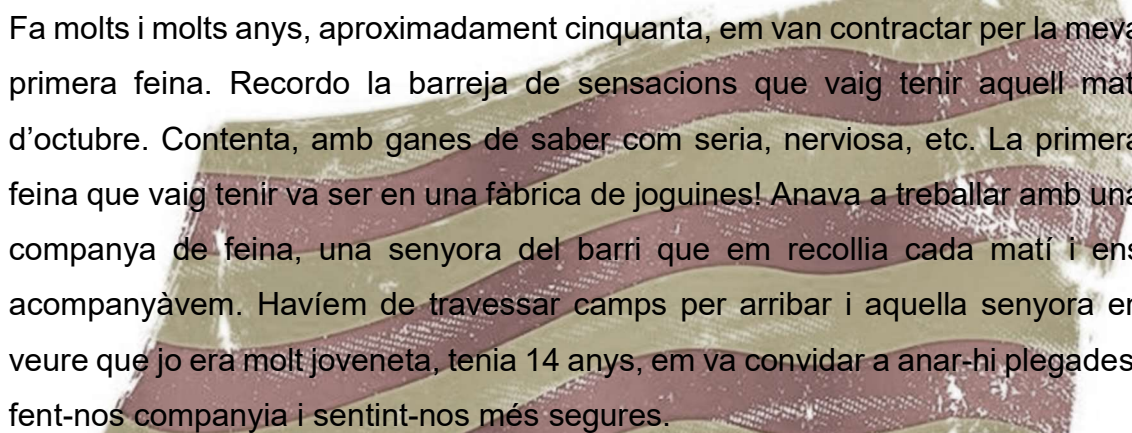

NIT DE REIS

Us explicaré una experiència verídica, una d'aquelles que he viscut en els seixanta-quatre anys de vida que tinc i potser, la que millor gust de boca m'ha deixat en relació amb la meva infantesa.

Fa molts i molts anys, aproximadament cinquanta, em van contractar per la meva primera feina. Recordo la barreja de sensacions que vaig tenir aquell matí d'octubre. Contenta, amb ganes de saber com seria, nerviosa, etc. La primera feina que vaig tenir va ser en una fàbrica de joguines! Anava a treballar amb una companya de feina, una senyora del barri que em recollia cada matí i ens acompanyàvem. Havíem de travessar camps per arribar i aquella senyora en veure que jo era molt joveneta, tenia 14 anys, em va convidar a anar-hi plegades, fent-nos companyia i sentint-nos més segures.

Vinc de família obrera, érem 4 germans en aquell moment, i els pares no es podien permetre comprar joguines per a tots durant l'any, només ho feien un cop l'any, per a la nit de Reis.

La mare, un cop arribava el mes d'octubre, encarregava a la botiga del barri les joguines, una per a cada fill i les començava a pagar de mica en mica, a mesura que podia.

Als meus pares els sabia greu no poder regalar més i cada any, a la nit de Reis anaven a la Gran Via per veure si podien comprar alguna coseta més, llaminadures, xocolatines, etc.

Jo, com a germana gran, em quedava a càrrec dels meus germans, procurant que no s'assabentessin de què estava passant.

Un cop explicada aquesta part, segueixo amb el relat.

Com comentava abans, vaig començar a treballar per a la campanya nadalenca en una empresa de joguines. A més de tenir un sou setmanal, des de l'empresa se'ns va donar un crèdit de 1000 pessetes, 1000 pessetes de l'any 1972, per a poder comprar joguines que es fabricaven en l'empresa.

A mesura que passaven les setmanes, vaig anar utilitzant el crèdit que se'm va donar i anava comprant joguines. Va arribar un dia en què tenia amagades per casa totes les joguines que l'empresa tenia en estoc. Aquell crèdit em va donar per a comprar una unitat de cada i fins i tot me'n van sobrar. Vaig poder comprar un bingo, un xilòfon, una pista de cotxes amb diferents alçades, nines, etc. Van ser tantes que ja ni ho recordo. Com anècdota, cal comentar que només em va quedar pendent una joguina, estava força demanada i no en quedaven unitats, però la companya de feina amb qui hi anava cada dia, un matí de febrer ens va picar a la porta, em va regalar la joguina que em faltava, un espirògraf.

Tornant al relat, aquell any durant la nit de Reis, els pares no van marxar a la Gran Via, no va fer falta. Per primer cop, van sentir que tenien regals suficients, i de sobre, pels petits de casa.

Un cop es van despertar, es van trobar amb la taula de casa plena de joguines; ens havien dut moltíssimes coses. Recordo que els meus germans, que tenien

8, 6 i 3 anys, no sabien quin paquet obrir, què agafar, amb què jugar. Mai no els havia vist tan feliços i sobretot sorpresos.

No puc dir que hagi estat la millor nit de Reis de la meva vida. Els anys han anat passant i les criatures canviant. Primer els meus germans, després els meus fills i ara els nets; cada moment és especial, però sí que puc dir que va ser la millor nit de Reis de la nostra infantesa, inoblidable.

Ara per ara, quan parlem del tema, els meus germans, sobretot el petit, recorden molt detalladament aquell matí.

La meva primera feina ens va fer molt feliços a tots

Àngela Arderiu
Competic Inicial
PRIMER PREMI

EL MEU MOMENT MÉS FELIÇ

El teu plor va ser el meu plor de felicitat. Encara puc sentir l'escalfor del teu capet en la meva galta i la teva cara, que hagués reconegut entre mil més.

També recordo, però, la tristesa que vaig sentir esperant a poder tenir-te entre els meus braços; crec que va passar una hora, però l'hora estic segura que va durar més de 60 minuts. I va arribar el moment d'agafar-te i ja no deixar-te mai més. D'alguna manera, sempre estàs entre els meus braços.

La felicitat de mirar-te m'envalentonava constantment; mai vaig pensar que podria fer-ho malament. Em miraves amb aquells ulls que penetraven els meus i que ploraven sovint perquè no creien que pogués ser cert el que veien.

Vaig passar moltes nits al teu llit sense dormir perquè poguessis fer-ho tu. Anava a treballar havent dormit dues o tres hores, però l'escalfor del teu cos recolzat sobre el meu, compensava el cansament. Tu dormies i jo mirava la teva cara de pau perquè et senties segura i ara que han passat 8 anys, tornaria a passar les nits vetllant els teus somnis. De fet, segueixo vetllant-los, però ja des de la distància. Diuen que és llei de vida; bé, m'ho recorda la meva mare, i ara entenc com és de dura la distància.

Abans, el teu món era jo, i ara, entre el teu món i el meu, hi ha tantes coses, que de vegades tinc la sensació que et perdo. No demanaré disculpes per ser egoista, però hi ha moments que no et vull compartir. Vull tornar a tenir aquella nena que es passava l'estona dient mama, que mirava la tele enganxada a mi a ple mes d'agost, que em seguia per tota la casa; aquella nena que quan sortia de l'escola, només buscava la meva mirada, una mirada que s'emocionava perquè t'havia enyorat tot el dia.

Tu ets sempre el meu moment feliç i dono gràcies a Déu i a la vida per tenir-te. T'estimava abans d'estar embarassada, tenies nom abans de tenir pare, estaves en el meu pensament quan no sabia ni què faria el dia de demà.

Què contradictori és que la felicitat es pugui convertir en dolor. Quan sé que he de deixar-te anar, sento una pressió al pit que no em deixa respirar. Quan no puc controlar l'entorn per protegir-te, sento que m'ofego. Però has de volar, volar molt alt i jo seré feliç quan tu siguis feliç i quan no ho siguis, jo estaré aquí per suportar la teva tristesa i fer-la meva per desfer-te de la càrrega.

Què contradictori és que l'amor més gran que existeix et pugui provocar el sofriment més dolorós que es pot sentir.

No sé si quan sigui gran conservaré la memòria i el coneixement, però de no ser així, vull que sàpigues que res a la vida m'ha fet tan immensament feliç com m'he n'has fet tu. Que res a la vida m'omplirà com ho fas tu. Que tu ets el meu moment feliç.

Gemma Font
Competic 2
SEGON PREMI

EL PITJOR DIA DE LA VIDA DE LA FARNERS

Era un dia de primavera qualsevol, la Farners es va llevar, eren les cinc, es va dutxar i va prendre un cafè ben carregat, va pujar al seu taxi de Barcelona, anava cap als creuers, per assegurar-se que després podria treballar la resta del dia tranquil·la... Va agafar la c-17 i, a l'alçada del revolt de l'Asland hi havia un radar, que li va fer la pitjor foto possible, una mica endavant, el mossos la van aturar per excés de velocitat. Li van fer la prova del alcohol i les drogues.

Finalment, va venir el sergent i li va informar que l'arribaria una multa de dos-cents euros i dos punts menys. Molt empenyada, la Farnés va posar la primera marxa i va continuar el seu dia de feina. Ja era tard i va baixar bandera a la Meridiana, va agafar carrera, un home que li va demanar que tanques les finestres, era un dia bastant calorós i li va sobtar, però el client tria, no? A Aragó amb Roger de Llúria va oler un perfum estrany, es va sentir molt marejada i, pel cap li va sorgir un record, els grups de WhatsApp del taxi anaven plens de companyes, que denunciaven l'actuació d'un grup de lladres, que feien servir la "burundanga", per estabornir els conductors i, prendre'ls la facturació, va veure que l'home treia el cap per la finestra del darrere, estava oberta!, ho va lligar tot, es va aturar darrere d'un altre taxi, que estava "desencoxant" a la parada i, va començar a cridar l'home, el va sortir cames ajudeu-me, la Farners va sortir del cotxe, va trigar una bona estona en poder pensar amb claredat.

Es va estacionar a la parada i va pujar un noi, volia anar al mercat de l'Abaceria, quan van arribar, el noi no portava diners, no podia està passant de veritat!, per Crom!., un altre cop la Farners estava "pringada" fins al coll. Més tard li van aixecar el braç al carrer Tarragona, tres finlandesos que anaven a una cantera que estava entre Saragossa i Terol, li van oferir per endavant 500 euros ... no si ho va pensar gaire, els va agafar i va posar el tom-tom. Mala decisió per la Farners, encara que els 500 euros els tenia a la butxaca, se'n recordava de la seva mare, petita i consumida per la edat i el treball, que li deia: Farners, " fins que no tinguis el blat no tanquis el sac"

Tot això va passar de debò, tot que està sintetitzat en un sol dia i que la protagonista és una invenció, la Farnés va aprendre molt d'aquestes decisions que va prendre, de la naturalesa humana i de la dificultat de sobreviure en un món fet per persones dolentes....

Cristina Herruzo

GES II

TERCER PREMI

